

Мариана Тинчева Еклесия
Билка против страх

В петък вечерта, докато стотици поклонници, пристигнали от близо и далеч в небесното царство на Кръстова гора търсеха подслон за нощувка, старата каменна църква на хълма беше вече препълнена. На пода досами олтара, върху спални чували заспиваха и се пробуждаха малки деца с тежки страдания. Те бяха доведени тук с нескрита надежда на родителите си, че биха могли да получат изцеление от неизлечимата болест както това се е случвало по Божия милост на това място в миналото. Затова до децата се бяха прислонили и техни близки. В каменодялания храм беше полуздрочно, тъй като светлина идваше само от двете големи свещи на свещниците пред олтара с иконите.

Седнала до вратата, млада жена беше прегърнала в скута си 7–8 годишно дете. Бяха майка и син. И без видимата прилика човек би разбрал, че са от едно тяло, защото само сърцето на майка притиска с толкова нежност към себе си друго сърце. Късно след полунощ, когато и литургията в новия храм беше заглъхнала с последно „Амин!“, момчето в скута на майката извика в плач: „Да бягаме!“... Едва когато го събуди и го утеши от кошмарния сън, след двадесетина минути детето заспа отново.

– Какво му е? – възрастна жена с парализирано внуче, легнали до иконата на Света Богородица попита.

– Лоши сънища – тихо отвърна младата, без желание да разказва подробности.

– Трябва да е преживял нещо? – без любопитство, но с грижа попита бабата на болното, което също се разбуди сякаш да се види, че страда от сковаване на тялото.

– Казаха, че само времето може да излекува белега върху паметта на моя син... Все пак успяхме да избягаме. – Тя се спря, защото не искаше да изговори спомена за кошмара: – Водих го при лекари, но лекарствата не помогнаха. Няколко пъти четох за Кръстова гора и реших да опитам...

– Катастрофа ли? – млад мъж, около 35 годишен, с тригодишно дете в ръцете беше заел място до бабата с внучето: – Нашата пострада при катастрофа преди година...

Майката го погледна ядосано, явно не искаше някой да рови в тайната ѝ, но отговори дръзко:

– По-лошо от катастрофа... Баща му поиска да ни убие преди четири месеца... Сега разбирам, че съм виновна, защото създадох семейство с него и години търпях – тя не скри и гнева си, и мъката си. Мъжът притисна своето дете и поклати глава: „Бог няма да остави такъв злодей без

наказание“. След думите му бабата с внучето се прекръсти:

– Какво ли няма по този объркан от козните свят? – тя не можеше да повярва, баща е поискал смъртта на детето си, затова въздъхна: – Чувала съм за билка страшниче, която помагала много на хора, уплашени от внезапна случка, от пожар, от наводнение, смърт...

– Къде се намира тази билка? – младата майка почти се надигна от мястото си до вратата.

– Знам, че от ранна пролет до късна есен хора от моето село ходят по скалисти места, огрени от слънце, и там я намират. Страшничето никне в процепа на самия камък и е стрък с листа, големи колкото перце на синигерче... – възрастната се разбуди напълно, завладяна от желанието да даде надежда на една майка, която примирено изговори:

– Като се върна, ще питам в аптеките, не съм чувала за страшниче, трябва да е местно предание на вашите хора...

– Няма да го намериш в аптека! – отсече силно възрастната, за да каже още по-настоятелно: – Ще ти оставя моя адрес и ще дойдеш с момчето си до нашето село... Ти от кой край си?

– От Казанлък – отговори жената: – Не знам дали ще дойда до вашето село, но благодаря, че искате да ми помогнете, това ми стига...

– И аз съм чувал за билка против страх на душата – каза мъжа с детето, пострадало при катастрофа: – Нашето беше на две години и не помни какво се е случило, но му личи, понякога плаче нощем... Ще питам в София за такава билка и ако намеря, ще ви изпратя – той също се озари от мисълта, че би могъл да помогне, но майката на уплашеното момче поклати глава недоверчиво:

– Знам ли колко може да ни помогне билка, поникнала на скала?

Бабата с внучето вдигна глава към иконата:

– Билката не лекува толкова, колкото вярата, че Света Богородица ще помогне. Нали за децата се молим всички? Вече минах 60-те, но не разбирам защо понякога се стоварва толкова болка и мъка върху невинни душички? Нашата не може и да проговори, пък е на пет години... – погледа завитото в спалния чувал момиченце, доведено тук заради вярата, че утре може да проговори.

– Видяхте ли? – мъжът вдигна ръка и посочи в мрака над лежащите по пода в храма: – Видях светец кръст във въздуха над нас, не видяхте ли го и вие? – той раздвижи тялото и ръцете си сякаш искаше да докосне светлината на кръста и така да докаже, че наистина е видял с очите си чудо – както с вяра и много надежда всички поклонници тук бяха събирали камъчета с изписан върху тях малък кръст по името Кръстова

гора.

Беше септември и петък преди Въздвижение на честния Кръст Господен. Някои в храма повярваха, че младият мъж е видял светещ кръст във въздуха и се загърнаха – искаха да заспят макар за минути. Те вярваха, че това, което ще им се присъни тук, под огромните звезди на Кръстова гора, ще бъде знаменателно и благонадеждно. Но сънят не ги спохождаше лесно. Мислеха си кой с какво би могъл да помогне в мъката на другия до себе си.

Когато в ранната утрин гостите на старата каменодялана църква си събираха постелките си, по пода пред олтара с иконата на Света Богородица имаше капки. Някои казаха, че е роса от студа вън и топлината в храма. Други бяха сигурни, че това са сълзите на Божията майка, която е плакала от умиление за голямата вяра на хората с добри сърца, дошли при нея с молитва и вяра.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10428>]